

JUDITH ESPÍGOL

The
Reason

fanbooks

MIL RAONS PER ODIAR-TE,
UNA RAÓ PER ESTIMAR-TE

JUDITH ESPÍGOL
THE REASON

Fanbooks

© Judith Espígol Aguilera, 2023
© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Fanbooks, 2023
Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona
www.fanbooks.cat
fanbooks@grup62.com

Primera edició: juny del 2023
ISBN: 978-84-19150-63-9
Dipòsit legal: B. 9.877-2023
Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribueixes a mantenir l'ecosistema esmentat viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudis a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreça't a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessites fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Pots contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

1

Big Girls Cry

#Jody

Corro cap al cotxe i intento obrir la porta, però no puc. Em regiro les butxaques buscant les claus, però no les trobo enlloc. No porto res a sobre, merda. Per què se m'ha de complicar tant la vida sempre que tinc un problema ja de per si complicat?

I llavors, sortint de l'apartament, el veig venir corrent cap a mi.

El pànic s'apodera de mi. Corro, corro i corro sense un destí concret. Miro enrere per veure si em persegueix. Sí que ho fa, i el molt capullo és més ràpid que fa dos anys. Travesso la carretera sense ni mirar si el semàfor està verd o vermell; pels clàxons que sonen suposo que estava vermell. En arribar a l'altre costat, però, en Cameron ja no em segueix.

S'ha aturat a l'altra banda de la carretera i em mira fixament. No la travessa, es queda allà aturat i per una part sento que els pulmons se m'omplen d'oxigen pur. També m'empasso la saliva i intento convèncer el meu orgull que així és millor.

No miro enrere, segueixo corrent fins a l'acadèmia i faig l'únic que em farà treure-ho tot i que em manté allunyada del que realment vull i necessito fer.

Ballo, ballo durant hores per desfogar-me. Trec tota la ràbia que porto a dins. Feia molt de temps que no expressava el

que sentia ballant, però ho havia de fer. Necessito treure tot el que sento perquè ni tan sols sé què és i no puc recórrer a la primera opció. No ho hauria de fer.

No puc tornar a veure'l, em pensava que en seria capaç, que el dolor no s'apoderaria de mi, però he reviscut cada una de les llàgrimes que he vessat per culpa seva durant aquest últim any. No puc veure'l i encara menys sabent que ha construït una nova vida. Que té xicota i que és feliç.

Què em pensava? Que no trobaria cap altra persona després de mi? Que jo seria l'única? Que després de tant de temps encara pensaria en mi?

Ofego un crit i em deixo caure a terra. Em quedo estirada durant una hora fins que els llums de l'acadèmia s'apaguen i em fan fora. Decideixo tornar a l'apartament, amb sort no hi haurà ningú i podré estar sola.

La casa està en silenci excepte perquè sento les notes d'un piano dins d'una habitació. Em sembla que és l'habitació de la Bridget. Que potser hauria d'estar-me quieta i mantenir-me allunyada de la xicota del meu exnòvio? Sí. Ho faig? No. La curiositat per saber com és la Bridget pot amb mi.

—Hola, toques molt bé... —li dic nerviosa. Parlar amb ella és estrany, sobretot perquè toca el piano de meravella. Seria més fàcil si em caigués fatal, però per ara no sembla una bruixa.

La Bridget sospira.

—Gràcies, però només han sigut unes notes.

—Se't dona molt bé.

—Gràcies —repeteix amb un fil de veu mentre es plega de braços.

No sé si hauria de dir-li alguna cosa més. És obvi que no està bé i és obvi que és per culpa d'en Cameron, conec de primera mà aquesta sensació. Merda, no ho puc evitar, forma part de mi ser empàtica.

—Estàs bé?

—Sí, bé, acabo de discutir amb en Cameron, però ha sigut per una bajanada, només estic cansada.

—Esteu junts? —pregunto impulsivament.

—No ben bé. No som parella, si és això el que em preguntes.

—Però hi ha alguna cosa entre vosaltres —dic fluixet. Una part de mi se sent alleujada.

—Només quan ell ho vol.

—Ah, si necessites parlar o... —*Sisplau, que digui que no.*

—Estic bé, tranquil·la. Per cert, no sabia que tu, en Cameron i en Travis us coneixíeu. Sabia que eres amiga de la Carly, però d'en Cameron ni idea, mai no m'ha parlat de tu.

—Sí, bé, anàvem al mateix institut. Estàvem en el mateix grup d'amics —li dic ometent la nostra vertadera relació.

—Ho sé, en Cameron m'ho ha explicat abans, sento que no us avinguéssiu.

D'acord, ara sí que m'he perdut.

—Exactament, què és el que t'ha dit de mi? —li pregunto, confosa.

—M'ha dit que anàveu al mateix institut i que formàveu part del mateix grup d'amics, però que mai no us vau arribar a entendre. A vegades pot ser un gran capullo, egoista i prepotent, el conec molt bé. —Em somriu disculpant-se. Està clar que no sap gairebé res de la vida passada d'en Cameron.

Jo també el coneixia perfectament, però ara no tinc ni idea de qui és.

—Sempre se li ha donat bé ser un gran capullo, egoista i prepotent.

—Bé, ja no és el gilipolles que vaig conèixer fa sis mesos; ha canviat. Potser podeu ser amics.

Faig que no de seguida.

—No, no ho crec, en Cameron i jo mai podríem ser amics.

Una amistat entre nosaltres és impossible. Ja ho vam intentar i mira on ens va dur. No podem ser amics. No podem ser res.

—Necessito dutxar-me, ens veiem després —li dic inventant-me una excusa per sortir d'allà.

La Bridget em somriu i assenteix.

—Eh, tu! La pròxima vegada que desapareguis sense dir-nos absolutament res d'on vas, juro que et mato. T'hem buscat durant una hora, es pot saber on has estat?! Collons, Jod, ens has preocupat! —No passa ni un segon des que entro a la sala d'estar que la Carly se'm llança al coll literalment i m'abraça.

—He anat a l'acadèmia i ara en torno. Sento no haver-vos avisat i preocupat, no duia el mòbil a sobre.

—Un dia d'aquests em provocaràs un atac de cor i després t'hauràs d'ocupar del meu funeral i et sentiràs culpable per la meva mort.

—El que importa és que ella és aquí. Estàs bé? —em pregunta en Travis.

—Sí, ara sí. Necessitava estar sola, ha sigut un dia llarg i dur. Gràcies...

La Carly se separa de mi i en Travis m'abraça.

—Vols venir al meu apartament? Fem una petita reunió.

—No, gràcies, prefereixo quedar-me aquí.

—Si vols que ens quedem... —proposa la Carly.

—No, aneu i diverti-vos. Necessito aquesta nit per a mi. A la pròxima, m'hi apunto.

—D'acord. Si necessites alguna cosa, truca'm.

—Fet.

—Vaig a buscar la Bridget, l'Ash ja és allà.

—Porta't bé —em diu en Travis, i em fa un petó al cap.

De seguida que marxen, tot queda en absolut silenci. M'empasso la saliva i tanco els ulls amb força; estic sola, és el que volia, no? M'estiro al sofà i em poso a llegir, però la meva

ment està ocupada en altres coses i al final ni recordo els dos capítols que he llegit. Tanco el llibre i miro el televisor; està apagat, però és com si hi passessin una vegada i una altra la mateixa pel·lícula. Només puc veure un títol, llegir-lo i llavors llençar-lo per la finestra.

Revisc cada un dels moments de la meua vida a Brown després d'aquella puta notícia. I llavors, la meua felicitat ja no existia i vivia en un constant dolor i sofriment. Estava plena d'impotència i ràbia fins que un dia vaig despertar-me a l'hospital. Ni la teràpia dels dos mesos següents va funcionar.

Em van obligar a tornar a Miami. La meua tia volia que em quedés amb ella, però jo no podia fer-ho, no podia quedar-me tancada a casa. M'hauria desesperat. Tampoc podia tornar a Rhode Island, així que el millor que podia fer era venir a Gainesville.

No em puc quedar més estona aquí tancada i sola, l'únic queestic fent és enfonsar-me més en la merda i no vull que el gilipolles d'en Cameron em rondi pel cap. No vull pensar més.

Decideixo anar a fer un tomb per fora. Caminar em manté ocupada. I quan em pensava que el dia no podia empitjorar, es posa a ploure. Al principi són només unes gotes, però quan comença a diluviar em cago en tot el puto univers. Corro i entro al primer bar que trobo tombant la cantonada. Genial, hauré d'esperar que la tempesta tingui pietat i em deixi tornar a casa sense haver de recórrer als meus amics.

Camino fins a la barra i m'assec en un tamboret. Un noi alt, ros, amb ulls de color cafè, barba i una camisa de quadres amb un tovalló de roba a les mans es posa davant meu.

—Bona nit, vols alguna cosa?

—Tens un got d'aigua?

—Has vingut expressament a un bar per demanar un got d'aigua? —pregunta atònit. Quan ho diu, m'adono del ridícul

que estic fent. Sospiro i deixo caure el cap sobre la barra—. Un mal dia?

—Una merda de dia, la veritat.

—Doncs el que necessites no és un got d'aigua, sinó un dels meus Sweetreds, la beguda especial de la casa. —Deixa el tovalló sobre la barra i posa un got de tub allargat de vidre al meu costat.

—No, gràcies, no bec alcohol, ho sento —li dic amb cara de pena.

—Ballet, cant, teatre? Quina d'aquestes fas a l'acadèmia?

—Dansa contemporània, ballet, jazz i cant, però estic especialitzada en dansa. Com ho has sabut? —li pregunto encuriosida.

Ell mostra un somriure de dents rectes i blanques. Aleshores es gira i agafa tres glaçons petits.

—No ets la primera clienta que tinc que em diu que no pot beure res que porti gas o alcohol, per això vaig crear la meva beguda superestrella, el meu best-seller líquid. És un batut de maduixa amb caramel, llet i un raig de rom per donar-li un toc. Li dona un gust dolç i potent a la vegada. No acceptaré un no per resposta.

—Entesos, doncs posa'm un d'aquests fabulosos Sweetreds.

—Perfecte, però has de saber que és addictiu.

—Podré suportar la temptació.

Tots dos riem i ell segueix preparant el batut. Em fixo que rere seu hi ha un cartell on hi diu que busquen una cambrera. Necessito els diners per pagar la carrera, no deixaré que els meus pares ho paguin tot.

—He vist que teniu un escenari amb un piano... Hi toca algun grup de música o algú? —li pregunto amb curiositat.

Ell es gira i sospira, sembla decebut.

—Hi havia un grup de música que tocava en directe, però el cantant va decidir dissoldre'l i fa mesos que no toca ni canta

ningú. És una pena, la gent venia molt per la música, però ara només venen els quatre gats de sempre i el negoci s'ha estancat. Si no trobo ningú capaç de tocar, adeu al bar.

—I també busques una cambrera, oi?

—Sí, però és el piano o la cambrera, no puc pagar dues persones. Per què? Saps d'algú que necessiti treballar?

—Sí, bé, jo necessito pagar una part de la carrera, però només podria treballar algunes hores —li deixo anar.

Ell obre els ulls i em mira de dalt a baix.

—Tens alguna experiència sobre el tema?

Nego amb el cap a poc a poc, ell em mira dubtós.

—Durant l'estiu he treballat en una parada de granissats.

—No sembla gaire convençut, hauré de tirar de la meva branca musical—. A més, toco el piano i sé cantar una miqueta...

Els ulls se li il·luminen.

—Estàs contractada —diu de sobte. Faig un somriure d'orella a orella—, però primer vull escoltar-te cantar i veure't movent les mans. L'escenari és teu.

Assenteixo amb el cap i bec un bon glop del Sweetred abans d'aixecar-me. És boníssim. No em conformo amb un glop, en bec uns quants més fins que me l'acabo.

—Tens raó, és boníssim, prepara-me'n un altre. Alguna cançó en concret? —li pregunto abans de pujar a l'escenari, però ell nega amb el cap—. D'acord, doncs tocaré una de les meves cançons preferides.

Pujo a l'escenari i m'assec al piano. Toco un parell de notes per veure si està afinat i, quan estic còmoda, col·loco les mans sobre les teclcs i tanco els ulls. Em sé la cançó de memòria, no és la primera vegada que la toco i no estic nerviosa. Hi ha quatre persones comptades al bar, no em fa vergonya.

Em llanço directament a la cançó de *Torn* de Natalie Imbruglia, però en versió acústica i més dolça i lenta. Cantar i tocar s'ha transformat en una eina que m'ajuda a calmar-me.

Acabo de cantar la cançó i miro cap a les taules. Veig una parella que aplaudeix, i després s'hi afegeixen dues noies més i finalment el cambrer. M'apropro cap a ell i em xoca la mà.

—Si pots començar avui, estàs contractada.

—No tinc res més interessant a fer.

—Genial, em dic Sam Hamel.

—Jody Brier.

Al cap de dues hores ja estic adaptada al funcionament del bar i fins i tot li agafó el gust a cantar cançons i servir els clients. L'ambient és genial i en Sam m'ajuda en tot i em dona consells per fer-m'ho fàcil. I la veritat és que no se'm dona gens malament mantenir l'equilibri.

—Jody, quan puguis, vine —em crida en Sam mentre reparteixo begudes a un grup de noies. Està en una taula apartada amb una persona amb la caputxa de la jaqueta posada. Acabo de seguida i hi vaig.

—Ja estic, digues.

—Aquest és un dels nostres grans clients. Un dels preferits —em diu mentre m'assenyala la persona. Hi dirigeixo la mirada i la respiració se'm talla de cop—. Cameron, ella és la nostra nova incorporació estrella, és una màquina cantant i tocant el piano. Diu que també balla, però encara no l'he vist fer-ho. Bé, jo torno cap a la barra, posa-li... el de sempre, oi? —li pregunta a en Cameron; ell assenteix amb el cap mig paralitzat i llavors em mira a mi—. Una cervesa. —Es gira i se'n va.

Em quedo atordida i atònita. No m'esperava veure'l aquí. Ell abans no bevia. Ho va deixar i...

—Jody... aix, què...? —aconsegueix pronunciar, però jo faig un pas enrere quan ell en fa un endavant.

—Ara et porto... —començo a dir, però no acabo la frase.

Em giro i corro cap a la barra, entro a la cuina i em bec un got d'aigua sencer per calmar-me. Feia molt de temps que no

l'escoltava dient el meu nom. Feia molt de temps que no sentia la seva veu.

M'he de calmar, algun dia havia de passar, i com més ho allargui, més dolorós serà. No puc fugir com aquest matí, perdria la feina i no em convé. Fa mesos que busco alguna cosa estable i no vull perdre aquesta feina, m'agrada massa. Suposo que no tinc cap altre remei que enfrontar-me a la realitat.